
G. István László

HETVENHARMADIK VÉDŐBESZÉD

A védőbeszéd elmondása közben meghalt az apám. Ez már önmagában is vád. De mintha a tárgyalás korábban kezdődött volna, hogy a vád elhangzott. Így most utólag védekezni? Halálom után az örök élet megkezdése előtt (na, mennyivel?) a vádbeszédek közben megszülethet az örök életre nemzőm. Hogy ne legyen időm se védekezni. Addig? Addig nincsen Isten? Ezért egyensúly dolga csak, hogy most meghalt az apám. A halál mindig egyensúly dolga. Súly van az egyen. És ez az egy én vagyok? Ebbe végérvényesen beleöregedtem. De persze kérdés, ki kit hívott öregnek itt. Én apámat soha, ő az apját többnyire – engem a nem létező gyerekek akkor is öregnek hív, ha nincs. Egy nem létező gyereknek mindenképp öreg vagyok. Öreg vagyok egy létezőnek is. Ez a bökkenő. Erről szól a negyven. Szóval a védelem itt csődöt mond, még ha mindent megnyer is. Ez lett abból, hogy a mulandóságot összetévesztettem a mulaszthatósággal. Véték, menthetetlen. A tárgyalás mulaszt el önmagamtól.

HETVENNEGYEDIK VÉDŐBESZÉD

Ezt a beszédet már nem én írom. Kandi sincs úgy, ahogy lehetne. A védőbeszéd mint az imamalom rácsavarodik a kezekre. Imamalom a védőbeszéd, lelkekre ráfeszült ártalom. Ártalom, ami megvéd a bajtól. Ártalom, ami óvalom. Nem baj, hogy nincs óvalom szó. Nem én írom már a beszédet. Úgy sincs a Kandi, ahogy hagytam. Kandi úgy sincs, ahogy elhagyom. Megvéd a bajtól, mert a kegyelem természete túlnő a testen. Túlnő a versen is, ha hagyom. Ha nem hagyom, túlnő a nyelven. Ezt a beszédet nem én írom. A kegyelem rászorul nyakamra. Nem én írom a beszédet. A kegyelem nem szorul gondolatra.